

Uddannelse, som Børnenes Evner i øvrigt tilsiger det. For saa vidt vil ogsaa for manges Vedkommende den Omstændighed, at Undervisningen er gratis, være tilstrækkelig, men der vil dog være en Del Borgere, hvis Indtægt er saa lav, at de ikke uden Hjælp er i Stand til at bære de øvrige Udgifter ved Børnets Undervisning, nemlig Udgifterne til Kost, Logi, Klæder o. s. v. Der vil endda være mange, for hvem alene det at skulle afse den Indtægt, som Børnet kunde have, vil være haardt at bære. Der rejser sig da Spørgsmaalet om at komme saadanne Børn til Hjælp, for at en Undervisning, som vil kunne blive økonomisk bedrestillede Børn til gode, ikke skal formenes dem.

Nu er heldigvis Forholdet det, at Spørgsmaalet om offentlig Støtte til videregaaende Undervisning ikke er noget nyt herhjemme. Paa Finansloven finder vi adskillige Beløb til Understøttelse af fattige Elever paa Højskoler, paa Husholdningsskoler og paa tekniske Skoler. Mit Spørgsmaal til den højtærede Undervisningsminister er da dette, om Ministeren vil være tilbøjelig til paa Finansloven at foreslaa et Beløb til Understøttelse af saadanne ubemidlede Forældres Børn til videregaaende Undervisning, i dette Tilfælde til Realeksamen og Studentereksamen for Børn over den skolepligtige Alder.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger til den højtærede Trafikminister angaaende den nye Statsbaneordning. Det kan vistnok allerede nu fastslås, at den nye Statsbaneordning af 1916 i det Omfang, i hvilket den er ført ud i Livet, har været en Skuffelse, for saa vidt som det var Meningen, at denne Ordning skulde betyde en mere forretningsmæssig Ledelse af Statsbanerne med færre Omsvøb, mindre Skriveri, mindre Vidtløftighed, større Handlefrihed og færre Instanser for Sagerne at passere, inden Afgørelsen træffes, alt i alt med det Formaal at faa en mere simplificeret og bedre økonomisk Drift af Statsbanerne end under den tidligere Ordning. Dette er saa langt fra lykkedes, at man desværre næsten kan sige tværtimod, og det er en Opfattelse, som deles af mange, at Statsbanerne maa love de abnorme Forhold, hvorunder vi lever, for, at dette ikke i langt højere Grad, end Tilfældet er, er gaaet op for Befolkningen. I Øjeblikket er det Kulvanskelighederne, som har nedsat Kravene til Banernes Præstationsevne og flyttet Toggangens Hyp-pighed adskillige Aar tilbage i Tiden, og de overordentlige Udgiftsforøgelser paa alle Omraader, som udelukker enhver Tanke

om at skaffe Balance, Kendsgerninger, hvortil man kan henvise, og som er i Stand til at dække over enhver Brist indenfor Administrationen.

Statsbanernes Nyordning har endnu kun to Aar paa Bagen og er vel endnu ikke helt faldet i Leje, men derfor er der sikkert efter den Udvikling, den har taget, god Grund til allerede nu at røre ved den, inden den stivner i sin endelige Form, saa meget mere som man fra forskellige Sider i dette høje Ting ved Lovforslagets Behandling fremsatte adskillig Tvivl om, hvorvidt den nye Ordning vilde svare til sin Hensigt: at simplificere Ledelsen. Hvad der i saa Henseende navnlig blev fremdraget, var den Forøgelse af Instanserne, det vil sige indskudte Mellemed i Administrationen, som Ordningen mentes at ville medføre. Medens der tidligere faktisk kun var to Instanser under Generaldirektionen, nemlig Kredsbestyrerne og Afdelingsdirektørerne, som sammen med Generaldirektøren dannede den kollegiale Direktion, saa maatte den nye Ordning skaffe tre Instanser, nemlig Sektions-, Distrikts- og Afdelingscheferne, hvilke sidste efter den nye Ordning skulde være underlagte den eneraadende Generaldirektør. I Virkeligheden er der imidlertid blevet ikke tre, men fire Instanser; man har ved Ordningens Gennemførelse indskudt et nyt Mellemed mellem Sektion og Distrikt, idet de gamle Kredsbestyrerstillinger er blevet bevaret under Kontorbetegnelsen henholdsvis: Trafiktjenesten, Banetjenesten og Maskintjenesten, og man har altsaa fra en Stationsforstander og op efter Instanserne: Sektion-, Trafiktjenesten, Distrikt-, Afdelingschef og Generaldirektøren.

Fra Trafikministerens Side blev det vel indrømmet, at der etableredes en ny Instans, ikke to, for det vidste den højtærede Minister formentlig ikke paa det Tidspunkt, men Ministeren hævdede, at det betød intet, naar man, hvad der var Hensigten, lagde ud til Distriktscheferne en stor Del af den Myndighed, som tidligere havde været tillagt Generaldirektøren, idet paa den Maade en stor Del af Sagerne vilde blive afgjort af denne Myndighed uden at komme til højere Myndigheder. For det første er dette imidlertid kun sket i ringe Grad; der er kun i meget begrænset Omfang givet Distriktscheferne større Myndighed end de tidligere Kredsbestyrere, hvilket for øvrigt allerbedst ses af, at Centraladministrationen, altsaa Afdelingschefernes Kontorer og Generaldirektoratet, saa langt fra, saaledes som forudsagt af Ministeren,